

**Вінницький національний медичний університет
імені М.І. Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**

**ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИЩОЇ
МЕДИЧНОЇ ШКОЛИ У РОЗРОБЦІ ТА
РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ
СТРАТЕГІЇ ПОБУДОВИ НОВОЇ
СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В
УКРАЇНІ НА ПЕРІОД 2015-2025 р.р.**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
25 березня 2015 року

Вінниця – 2015

УДК: 378(61):614.2(477)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ШКОЛИ У РОЗРОБЦІ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ ПОБУДОВИ НОВОЇ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ НА ПЕРІОД 2015-2025 р.р.

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 25 березня 2015 року

Редакційна колегія: В. М. Мороз (головний редактор)
Ю. Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А. М. Гулевич

Вища медична освіта повинна забезпечити високоякісну підготовку студентів і є важливою складовою реформування галузі охорони здоров'я та реалізації соціальних пріоритетів держави, оскільки від рівня підготовки майбутніх лікарів залежить якість надання медичної допомоги населенню країни. Сучасний розвиток медичної науки і практики зумовлюють необхідність вносити корективи в підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників із наближенням їх освіти до міжнародних стандартів. Саме тому, якість освіти у вищих навчальних закладах необхідно покращити шляхом ефективної організації та інформатизації навчального процесу, впровадженням передових наукових розробок у практику викладання, забезпеченням високого професіоналізму викладачів, створенням сучасної навчально-методичної бази в усіх освітніх галузях, зокрема і медичній.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

Палій Г.К., Ковальчук В.П., Іванова С.А. Роль викладання клінічної мікробіології на етапі післядипломної підготовки у формуванні лікаря	155
Пархонюк В.П., Пустовіт В.М., Кузьміна Н.В., Швець Л.В. Організація виробничої практики студентів Вінницького національного медичного університету імені М.І.Пирогова за кредитно-модульною системою навчання	156
Пилипчук В.Л. Ресурси та резерви національної системи охорони здоров'я для забезпечення нових потреб у медичній допомозі	157
Півошенко В.П. Про врахування впливу пізнавальної мотивації на формування особистості студента-іноземця	159
Півошенко В.П., Іванова Н.В. Про культурологічний аспект загальноосвітньої підготовки фахівців для зарубіжних країн	161
Півторак К.В., Вознюк Л.А., Яковлева О.О. Роль та значимість лекції у викладанні клінічної фармакології в процесі реалізації освітньо-професійної програми підготовки висококваліфікованого спеціаліста	162
Півторак Н.А., Феджага І.В. Професійна компетентність викладача як важливий фактор підготовки та реалізації Національної стратегії побудови нової системи охорони здоров'я	163
Піскун Р.П., Гринчак Н.М., Хлестова С.С. Проблеми та перспективи викладання медичної біології в підготовці висококваліфікованих лікарів	165
Піскун Р.П., Шевчук Т.І., Мусатова К.В., Галузіна Л.О. Основні принципи особистісно-орієнтованого навчання при викладанні медичної біології	166
Пликанчук О.В. Удосконалення викладання курсу фтизіатрії у Вінницькому національному медичному університеті ім. М.І. Пирогова	167
Плотницька М.В., Михайлюк Г.Т. Інтерактивні технології у процесі удосконалення викладання латинської мови у вищих навчальних медичних закладах	169
Погорілий В.В., Коноплицький В.С., Якименко О.Г. Проблеми та перспективи підготовки сучасного лікаря дитячого-хірурга у розробці та реалізації Національної стратегії побудови нової системи охорони здоров'я в Україні на період 2015-2025 р.р.	170
Погорілий В.В., Коноплицький В.С., Навроцький В.А. Концепція викладання дитячої хірургії для студентів-педіатрів	171
Пойда С.Г., Козак Н.В. Обґрунтування потреби вивчення англійської мови у ВНЗ	173
Попова О.І., Касьяненко Д.М., Попов М.В. Особистісний підхід в освіті студентів-стоматологів	174
Постовітенко К.П. Перспективи використання мультимедійних засобів у викладанні дисципліни «медична реабілітація» на етапі післядипломної освіти в плані реалізації Національної стратегії побудови нової системи охорони здоров'я України	175
Постоловська Т.Т., Поліщук С.С., Шувалов С.М., Кушта Г.О., Шкільняк Л.І. Особливості створення навчальних програм на кафедрах стоматологічного факультету	176

культури, звичаїв, традицій вимагає від викладача уважного добору аргументів, виховання їх у душі толерантності й поваги «чужої» культури.

У висновку слід зазначити, що визначальна роль у формуванні пізнавальної активності студента належить педагогові. «Мистецтво викладати полягає в умінні добитися, щоб учень знаходив задоволення в навчанні» - писав Ж.-Ж. Руссо. Саме широко освічений, високоморальний, мудрий, гуманний педагог покликаний формувати універсальну, типову для даної культури картину світу, ціннісні, оцінні, поведінкові, пізнавальні стереотипи особистості. Найбільш конструктивною у всіх відношеннях позицією, на наш погляд, є повага до студента, врахування його неповторних особливостей, сприйняття його як унікальної особистості, здатної на самостійне мислення.

Півошенко В.П., Іванова Н.В.

Про культурологічний аспект загальноосвітньої підготовки фахівців для зарубіжних країн

Позначена проблема є найбільш актуальною в умовах формування інтегральної культури, або загальнолюдської культури, контури якої позначилися вже наприкінці ХХ століття.

Актуальність проблеми пояснюється ще й тим, що в стінах нашого університету віч-на-віч зустрілися дві великі цивілізації й два типи культури: західна й східна, християнська й ісламська. Західну християнську представляють національні студенти й професорсько-викладацький колектив, східну – в основному арабські й африканські студенти. Між культурами цих цивілізацій є істотні відмінності: економічні, соціальні, культурні, побутові та ін., що вимагає від викладачів коректності й такту у визначенні цих меж. Американський вчений Хантінгтон помітив, що «культурні відмінності між народами реальні й у цьому сенсі дійсно непереборні, але в сучасних умовах переборними є протиріччя між різними народами».

Значне зацікавлення у студентів-іноземців викликають історичні паралелі, зіставлення різних типів культур, виділення національних особливостей і універсалій, властивих усім без винятку культурам, які по-різному проявляються в різних народів світу. У мусульманській аудиторії нерідко ставлять такі запитання: «яка культура прогресивніше - західна або східна», «яка релігія краще - християнська або ісламська», «чому деякі студенти-українці ставляться до нас насторожено» та багато ін.

Жвавий інтерес і діалог викликає аргументована відповідь викладача про рівноцінність культур, взаємне доповнення ними одна одної. Кожний культурний напрям є унікальним і неповторним. Тому не можна оцінювати Захід як «прогресивний» тип культури, а Схід – «відсталіший». Східні й африканські традиції позначилися на розвитку сучасного балету, кіно, театру, реклами, моди, дизайну, музики, спорту. Східні мотиви вплинули на творчість багатьох видатних діячів західної, у тому числі й української культури.

Такий підхід з переконливими й дохідливими обґрунтуваннями, як правило, знімає емоційну напруженість у процесі навчальної діяльності,

пробуджує інтерес до пізнання своєї й «чужої» культури, розвиває інтелект, розширює світогляд.

У загальноосвітній і професійній підготовці студентів-іноземців, на наш погляд, слід зробити акцент на інтеграцію різних культур. Вона припускає багаторівневу взаємодію на основі зближення цінностей, світоглядних орієнтацій і установок західних і східних суспільств. Інтеграція вимагає не тільки відкритості, діалогу, готовності до освоєння «чужих» культурних досягнень, але й переоцінки своєї власної. Вирішення цієї проблеми можливо в першу чергу на основі моралі, етичних цінностей, які так само повинні бути трансформовані. На місце «етики переконань» повинна прийти «етика відповідальності», «етика життя», що базується на моральному імперативі, «відповідальності перед майбутнім». Сполучною ідеєю стає ідея єдності людства на основі загальних для всіх моральних норм: духовності, креативності, рівності, соціальної справедливості, рівних життєвих і освітніх можливостей, відповідальності перед суспільством, солідарності. Необхідно перейти від «твердого Я», суворості, агресивності до «м'якого Я», примирення, новим формам спілкування, від традиціоналізму до новизни, партнерства в шлюбі й сімейному житті, до визнання життя не як космічної випадковості, а як вищої цінності.

Формування інтегративної системи цінностей допоможе сформувати нову людину: вільну, гуманну, самодостатню, творчо орієнтовану, відкритую, здатну до результативної соціокультурної взаємодії.

Створення загальнолюдської культури - справа всіх народів, усіх цивілізацій. І Україна повинна зіграти в цьому процесі не останню роль.

Півторак К.В., Вознюк Л.А., Яковлева О.О.

Роль та значимість лекції у викладанні клінічної фармакології в процесі реалізації освітньо-професійної програми підготовки висококваліфікованого спеціаліста

Вузівська лекція – це один із основних дидактичних методів навчання. Відомий хірург та педагог М.І. Пирогов стверджував, що лекція повинна читатися тільки в тому випадку, коли лектор володіє зовсім новим науковим матеріалом або має особливий дар слова. Проте, до сьогодні дискутується питання про роль і значимість лекції у педагогічному процесі вищої школи. Існує думка, що лекція привчає студентів до пасивного сприйняття чужих думок, гальмує самостійне мислення. Причому, чим краще лекція, тим така вірогідність більше.

Більшість публікацій з організації навчального процесу вищої школи стверджує, що відмова від лекцій знижує науковий рівень студентів, порушує системність і рівномірність роботи протягом семестру.

На кафедрі клінічної фармації та клінічної фармакології дуже часто складається така ситуація, коли новий навчальний матеріал за конкретною темою ще не знайшов своє відображення в підручнику або деякі розділи підручника застаріли. Така ситуація нагально потребує винесення її для